

תולדות המחברים:

ה'אור החיים' – רבי חיים בן עטר. נולד בשנת תנ"ז (1696) והסתלק בט"ו בתמוז תק"ג (1743). נולד בעיר סאלי שבמרקו. על אף המרחק הגאוגרפי ישנם סיפורים וצינונים שונים על הקשר בינו ובין הבעל שם טוב ותורת החסידות. נפטר בגיל צעיר, אחרי שעלה לארץ ישראל שלוש שנים לפני פטירתו, וייסד ישיבה בירושלים.

הבעל שם טוב – רבי ישראל בעל שם טוב. נולד בי"ח אלול תנ"ח (1698) בעיירה אוקופ שבאוקרינה, והסתלק בחג השבועות תק"כ (1760). הבעל שם טוב הוא מייסד ומחולל תנועת החסידות.

המגיד ממעזריטש – רבי דב בן עמר ממעזריטש, תאריך לידתו לא ידוע, הסתלק בי"ט בכסלו שנת ה'תקל"ג (1772). אחר פטירת הבעש"ט נבחר המגיד כרצון רבו לממלא מקומו, ותחת הנהגתו גדלה תנועת החסידות והתרחבה מאוד.

רבי מנחם נחום מצ'רנוביל – רבי מנחם נחום נולד בשנת ת"צ (1730), והסתלק בי"א חשוון תקנ"ח (1977). היה תלמידם של הבעל שם טוב ולאחר מכן של המגיד ממזריץ', וספרו 'מאור עיניים' הוא מספרי החסידות החשובים.

רבי לוי יצחק מברדיצ'וב – רבי לוי יצחק נולד בשנת ת"ק (1740) והסתלק בשנת תק"ע (1810). היה אחד מגדולי תלמידי המגיד ממזריץ', והיה מפורסם באהבת ישראל המיוחדת שלו.

רבי שניאור זלמן מלאדי – האדמו"ר הזקן, 'בעל התניא והשו"ע'. רבי שניאור זלמן נולד בעיר ליוזנה שברוסיה, בי"ח אלול שנת תק"ה (1745), והסתלק בכ"ד טבת תקע"ג (1813). ייסד שיטה מיוחדת בחסידות, לה קרא 'חב"ד' – 'חכמה, בינה, דעת', ועיקרי תורתו מופיעים בספרו הידוע והחשוב, ספר ה'תניא'.

רבי מנחם מענדל מרימנוב – רבי מנחם מענדל נולד בשנת תק"ה (1745), והסתלק בי"ט אייר תקע"ה (1815). היה מתלמידי הקרובים של רבי אלימלך מליזנסק, ולאחר פטירת רבי אלימלך דבקו בו אלפי חסידים והיתה לו השפעה רבה בעולם החסידות.

בעל ה'מאור ושמש' – רבי קלונימוס קלמן הלוי אפשטיין מקראקא. נולד בשנת ה'תקי"א (1751) והסתלק בא' בתמוז ה'תקפ"ג (1823). היה תלמיד מובהק של רבי אלימלך מליזנסק ומפורסם למקובל גדול. ספרו 'מאור ושמש' על התורה, נחשב כספר חסידות חשוב ואף הודפס במהדורות שונות בתוך החומשים.

רבי חיים מצ'רנוביץ – רבי חיים נולד בשנת תק"ל (1770) והסתלק בכ"ז בכסלו תקע"ו (1815). היה מתלמידי של המגיד מזלאטשוב וחיבר כמה ספרי חסידות חשובים, ובכללם: 'באר מים חיים' על התורה, ו'סידורו של שבת'. בסוף ימיו עלה לארץ ישראל והתיישב בצפת ובה נפטר.

רבי נחמן מברסלב – רבי נחמן נולד בא' ניסן תקל"ב (1772) בעיירה מז'יבוז' שבאוקרינה, שבה התגורר הבעל שם טוב, אבי-סבתו, והסתלק בי"ח תשרי תקע"א (1810). רבי נחמן הנהיג שיטה מיוחדת בחסידות. ספרו המרכזי הוא הספר 'ליקוטי מוהר"ן'. מנוחתו כבוד בעיר אומן.

ה'בני יששכר' – רבי צבי אלימלך שפירא מדינוב. נולד בשנת תקמ"ג (1783) והסתלק בי"ח בטבת תר"א (1841). ה'בני יששכר' נקרא על שם דודו הגדול רבי אלימלך מליזנסק. היה תלמידם של החוזה מלובלין ורבי מנחם מענדל מרימנוב. מפורסם כגאון בנגלה ובנסתר וחיבר ספרים רבים.

ה'צמח צדק' – רבי מנחם מענדל שניאורסון. נולד בכ"ט אלול תקמ"ט (1789), והסתלק בי"ג ניסן תרכ"ו (1866). האדמו"ר השלישי בשושלת אדמו"רי חסידות חב"ד. אמו נפטרה בהיותו בן שלוש, והוא גדל על ברכי סבו הגדול – רבי שניאור זלמן מלאדי.

מלבד גדולתו בחסידות היה ידוע בגאונותו בנגלה, והוא נקרא 'צמח צדק' על שם ספר תשובותיו בהלכה.

רבי חיים מצאנז - רבי חיים הלברשטאם. נולד בשנת תקנ"ז (1797), והסתלק בכ"ה ניסן תרל"ז (1876). היה אחד מהגאונים בנגלה ומגדולי האדמו"רים בדורו. ספר השו"ת שלו 'דברי חיים' נחשב כספר פסיקה חשוב. מייסד שושלת חסידות צאנז.

החידושי הרי"מ - רבי יצחק מאיר אלטר מגור. נולד בשנת תקנ"ט (1799) והסתלק בכ"ג אדר תרכ"ג (1863). היה גאון אדיר, חריף ובקי ובצעירותו היה ידוע כ"עילוי מוורשא". בתחילה היה קרוב למגיד מקוז'ניץ, ולימים נעשה תלמידם המובהק של רבי שמחה בונים מפשיסחא ורבי מנחם מענדל מקוצק. מייסד שושלת חסידות גור.

רבי צדוק הכהן מלובלין - רבי צדוק הכהן רבינוביץ' מלובלין. נולד בכ"ב שבט תקפ"ג (1823), והסתלק בט' אלול תר"ס (1900). היה ידוע כגאון גדול בנגלה ובנסתר, אשר כתב חידושים וספרים רבים. היה מחסידי איז'ביצה ולאחר פטירתו של רבי יהודה לייב אייגר מלובלין, נענה להפצרות החסידים וקיבל על עצמו את עול ההנהגה.

ה'בן איש חי' - רבי יוסף חיים נולד בכ"ז באב תקצ"ד (1834) והסתלק ב"ג באלול תרס"ט (1909). היה גאון אדיר ומקובל גדול. הנהיג את קהילת בגדאד במשך כחמישים שנה, והיתה לו השפעה אדירה על כלל יהודי עיראק וארצות המזרח. כתב ספרים רבים ונקרא על שם ספר דרשותיו הכולל הלכה ונסתר - 'בן איש חי'.

ה'שפת אמת' - רבי יהודה אריה לייב מגור. נולד בערב ר"ח אייר תר"ז (1847), והסתלק בה' שבט תרס"ה (1905). בעודו ילד נתייתם מאביו ונתחנך על ברכי סבו הגדול, בעל חידושי הרי"ם, ולימים מילא את מקומו. בימיו התעצמה מאוד חצר גור.

ה'שם משמואל' - רבי שמואל בורנשטיין מסוכצ'וב. נולד בשנת תרט"ז (1856), והסתלק בכ"ד טבת תרפ"ז (1926). היה האדמו"ר השני בחסידות סוכצ'וב. תורותיו ובעיקר ספרו 'שם משמואל', תפסו מקום מרכזי בארון הספרים החסידי.

הרבי הרש"ב - רבי שלום דובער שניאורסון. נולד בכ' חשוון תרכ"א (1860), בעיירה ליובאוויטש, והסתלק בב' ניסן תר"פ (1920). היה האדמו"ר החמישי בשושלת אדמו"רי חסידות חב"ד ונחשב למסביר הגדול של תורת חב"ד.

הרב קוק - רבי אברהם יצחק הכהן קוק. נולד בשנת תרכ"ה (1865) בגריבה שבלטביה, והסתלק בג' אלול תרצ"ה (1935). היה הרב הראשי האשכנזי הראשון של ארץ ישראל, ובעל השפעה מרכזית בתולדות היישוב החדש שבארץ ישראל. הרב קוק היה מהוגי הדעות הגדולים בדור האחרון.

הרבי מפיסצנה - רבי קלונימוס קלמיש שפירא. נולד בי"ט אייר תרמ"ט (1889), ונרצח על קידוש השם בד' חשוון תש"ד (1943). הנהיג חסידות גדולה בפולין, והמשיך באורח מופלא להנהיג את חסידיו לעבודת ה' ואמונה, גם בימי השואה הנוראים בגטו ורשה.

הרבי מליובאוויטש - רבי מנחם מענדל שניאורסון. נולד בי"א ניסן תרס"ב (1902), והסתלק בג' תמוז תשנ"ד (1994). האדמו"ר השביעי בשושלת אדמו"רי חסידות חב"ד. בשנות הנהגתו התעצמה חסידות חב"ד לממדים אדירים. חסידיו ושלוחיו הרבים מפיצים יהדות ואת תורת החסידות בכל רחבי תבל.

הרבי מסלונים - רבי שלום נח ברזובסקי מסלונים. נולד בי"ד באב תרע"א (1911), והסתלק בז' אב תש"ס (2000). שיקם וביסס את חסידות סלונים בארץ ישראל, אחרי שואת יהודי אירופה. דברי תורתו מובאים בסדרת הספרים 'נתיבות שלום'.